

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/91/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125010515
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6125010515.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a sudcov JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a Mgr. Ivany Datlovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. decembra 2025 v Banskej Bystrici odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 10T/30/2025 zo dňa 06. októbra 2025, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 10T/30/2025 zo dňa 06.10.2025 vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

odsudzuje

obžalovaného A. B., nar. XX. XX. XXXX vo Zvolene, trvale bytom C.,

podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému určuje skúšobnú dobu vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona ukladá obžalovanému povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil zameškané výživné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 10T/30/2025 zo dňa 06. 10. 2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že v období od mesiaca február 2022 do 06. 10. 2025 si v obci C., okres B. B., a na iných miestach, kde sa zdržiava, riadne a včas neplní výživovaciú povinnosť voči maloletej dcére D. E., narodenej XX. XX. XXXX, ktorá povinnosť mu okrem Zákona o rodine v rámci riešenia predbežnej otázky v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima mesačne na nezaopatrované dieťa do 07. 02. 2025, kedy bol oboznámený s výškou výživného stanovenou súdnym rozhodnutím, vyplýva aj z

rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Pc/8/2022 zo dňa 15. 05. 2023, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11. 07. 2023 a vykonateľnosť dňa 23. 06. 2023, a ktorým bol zviazaný prispievať na jej výchovu a výživu sumou 120,- Eur mesačne vždy do 15-teho dňa v príslušnom mesiaci k rukám matky dieťaťa F. E., narodenéj XX. XX. XXXX, bytom B. B., čím mu za uvedené obdobie vznikol dlh na výživnom vo výške 2.199,34 Eur, pričom v rozhodnom období nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na príslušnom úrade práve, nepoberal žiadne štátom poskytované dávky.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 207 ods. 3, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 42 ods. 1, § 46 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/33/2024 zo dňa 17. 06. 2024, ako aj výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/18/2025 zo dňa 29. 04. 2025, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podala priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie intervenujúca prokurátorka, a to proti výroku o treste, ktoré neskôr písomne odôvodnila v podstate tým, že trestný čin zanedbania povinnej výživy je svojou povahou trvácim trestným činom s prvkami hromadného trestného činu. Obžalovaný si vyživovaciu povinnosť neplnil od mesiaca február 2022 do 06. 10. 2025 (do dňa vykonania hlavného pojednávania), v aktuálnom výkone trestu si vyživovaciu povinnosť nenahlásil. Počas obdobia, ktoré je predmetom obžaloby, bol obžalovaný právoplatne odsúdený dňa 17. 06. 2024 Okresným súdom Banská Bystrica v konaní 4T/33/2024 a dňa 17. 06. 2025 Okresným súdom Banská Bystrica v konaní 1T/18/2025 pre druhovo nesúvisiacu trestnú činnosť na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody. Poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/54/2011 zo dňa 29. 11. 2011 potom v súlade s ustanovením § 42 ods. 1 Trestného zákona ukladal Okresný súd Banská Bystrica v napadnutom rozsudku obžalovanému súhrnný trest, pretože k spáchaniu trestného činu podľa § 207 Trestného zákona došlo pred vyhlásením odsudzujúceho rozsudku pre iný jeho trestný čin. V zmysle označeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa za spáchanie trestného činu podľa § 207 Trestného zákona považuje okamih, keď páchatel najmenej tri mesiace (analogicky aktuálne dva mesiace) v období dvoch rokov neplní (čo aj z nebanlivosti) zákonnú povinnosť vyživovať iného. Vtedy je aj dokonatý, na rozdiel od momentu dokončenia – čo je okamih ukončenia trvania protiprávneho stavu. Ďalej uviedla, že z obsahu označeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že ide o rozhodnutie v konkrétnej veci, ktoré svojou povahou nie je stanoviskom trestnoprávneho kolégia a v tejto konkrétnej veci, o ktorej pojednáva, sa riešila otázka správnej právnej kvalifikácie konania z pohľadu špeciálnej recidívy (posúdenia kvalifikačného znaku podľa § 207 odsek 3 písmeno c) Trestného zákona). Bolo by neefektívne opisovať dlhodobou súdnou praxou ustálenú charakteristiku pokračovacieho, trvacieho a hromadného trestného činu. Podstatným je ale aj fakt, ktorý Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza v citovanom rozhodnutí a síce, že páchaním tohto druhu trestnej činnosti sa rozumie celá doba jeho páchania, teda až do momentu jeho skončenia – do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa (čo by mal byť okamih dokončenia). Súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona je možné uložiť páchatelovi za taký trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zároveň uvádza, že okamihom spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písmeno c) Trestného zákona v nasledujúcich 24 mesiacoch od predchádzajúceho odsúdenia alebo prepustenia z výkonu trestu je okamih jeho dokonania a nie až okamih jeho dokončenia. V kontexte s odôvodnením uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je potom ale tiež zrejmé, že výrok o okamihu spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy sa týka výlučne kvalifikačného znaku podľa ods. 3 písm. c) § 207 Trestného zákona. Spáchaním trestného činu podľa § 207 Trestného zákona je celá doba páchania skutku. Tomuto záveru nasvedčuje aj dlhodobá súdna prax v obvode Okresného súdu Banská Bystrica, ktorá isto vo viacerých prípadoch bola preverovaná v rámci odvolacích konaní aj Krajským súdom v Banskej Bystrici. Záverom uviedla, že v konečnom dôsledku sa Najvyšší súd Slovenskej republiky vôbec nezaoberal otázkou ukladania súhrnného trestu v súvislosti s trestným činom podľa § 207 Trestného zákona dokonaným pred a dokončeným po iných odsudzujúcich rozsudkoch za inú trestnú činnosť toho istého páchatela.

Z uvedených dôvodov má za to, že žalovaný trestný čin bol páchaný po dobu do 06. 10. 2025 a tento moment je pri úvahách o uložení trestu potrebné posúdiť z hľadiska dôvodnosti uloženia súhrnného trestu za podstatný. Navrhla preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica vo výroku o treste zrušil a obžalovanému uložil zákonný trest.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril obžalovaný, a to prostredníctvom svojho obhajcu, keď v podstate uviedol, že podľa jeho názoru sa okresný súd vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie, a to osobitne aj so skutočnosťami dôležitými pre ukladanie súhrnného trestu. Podstata odvolania prokurátora smeruje k tomu, že podľa jeho názoru neboli v prejednávanej trestnej veci splnené zákonné podmienky na uloženie súhrnného trestu. Súd sa so splnením zákonných podmienok na uloženie súhrnného trestu podrobne vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku a to osobitne aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/54/2011 zo dňa 29. 11. 2011. Pokiaľ prokurátor vo svojom odvolaní uvádza, že toto uznesenie je rozhodnutím v konkrétnej veci, ktoré svojou povahou nie je stanoviskom trestnoprávneho kolégia, tak poukázal na to, že toto rozhodnutie bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2013 pod č. 6. Zo záverom tohto publikovaného uznesenia vyplýva že trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona je dokonaný naplnením jeho zákonných znakov, t. j. okamihom, keď páchatel najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného (§ 207 ods. 1 Trestného zákona) alebo sa úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovať iného (§ 207 ods. 2 Trestného zákona) a že okamihom spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. c) Trestného zákona v nasledujúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch od predchádzajúceho odsúdenia alebo prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je okamih jeho dokonania a nie až okamih jeho dokončenia. Záverom poukázal na znenie § 42 ods. 1 Trestného zákona a preto bol skutok, pre ktorý bol odsúdený, spáchaný skôr, ako bol odsúdený súdom prvého stupňa v konaní sp. zn. 4T/33/2024 a sp. zn. 1T/18/2025 a preto súd pri ukladaní súhrnného trestu v prejednávanej trestnej veci postupoval v súlade so zákonom. Preto navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že v plnom rozsahu zotrúva na podanom odvolaní, podľa jej názoru bol trest uložený nezákonne, keďže neboli splnené podmienky pre ukladanie súhrnného trestu. Preto navrhla, aby krajský súd zrušil výrok o treste a uložil obžalovanému zákonný trest, pričom zotrvala na návrhu, ktorý bol prezentovaný na hlavnom pojednávaní, teda aby súd uložil obžalovanému podmienený trest odňatia slobody s určením primeranej skúšobnej doby.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí zotrval na dôvodoch uvedených vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora, a teda navrhol, aby súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

Obžalovaný v rámci verejného zasadnutia v plnom rozsahu súhlasil s tým, čo uviedol jeho obhajca.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak

si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. V odôvodnení rozhodnutia sa teda prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, jednak vo vzťahu k otázke viny, ako aj vo vzťahu k otázke trestu. Krajský súd zároveň konštatuje, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení spravil vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktoré je v zmysle zákona neodvolateľné a nenapadnuteľné odvolaním, preto krajský súd v zmysle zákona, ako aj samotného odvolania, preskúmaval len výrok o treste.

Vo vzťahu k uloženému trestu krajský súd konštatuje, že okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. V tejto súvislosti krajský súd ďalej poznamenáva, že v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona pre jeho aplikovateľnosť v konkrétnom prípade nevyžaduje priznanie páchatel'a ku spáchaniu trestného činu, ani jeho postoj k prejednávanej veci. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd však pri ukladaní trestu pochybil, keď uložil obžalovanému súhrnný trest v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona, čoho následkom je uloženie nezákonného trestu.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 122 ods. 13 Trestného zákona ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok; to neplatí, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207. V takom prípade ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu.

Trestný čin zanedbania povinnej výživy je pokračovacím trestným činom trvácim s prvkami hromadného trestného činu, s tým, že trestný čin je dokončený až dokonaním posledného útoku, teda vyhlásením odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa. Správne okresný súd preto aj upravil skutkovú vetu, a do ohraničením páchania skutku do 06. 10. 2025, teda do okamihu konania hlavného pojednávania, na ktorom okresný súd vyhlásil napadnutý rozsudok. Predchádzajúce odsúdenia obžalovaného (vo vzťahu ku ktorým okresný súd ukladal súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona) sú však zo dňa 17. 06. 2024 a 29. 04. 2025, teda je zrejmé, že v tomto prejednávanom prípade okresný súd neodsúdil obžalovaného za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Súhrnný trest v prípade trestného činu zanedbania povinnej výživy (za splnenia ďalších zákonných podmienok) by bolo možné uložiť jedine v prípade, ak by bolo presne ohraničené obdobie páchania tohto trestného činu už v podanej obžalobe (teda by neprichádzalo do úvahy aplikovanie ustanovenia § 122 ods. 13 Trestného zákona – okresný súd by neohraničoval obdobie páchania skutku do momentu vyhlásenia rozsudku), čo však nebol tento prejednávaný prípad. Krajský súd preto musel napraviť toto pochybenie okresného súdu tak, že zrušil napadnutý rozsudok vo výroku a treste a vo veci sám rozhodol.

Po zohľadnení všetkých okolností prípadu a osoby obžalovaného potom krajský súd dospel k záveru, že obžalovanému je možné uložiť trest odňatia slobody, výkon ktorého je možné zároveň podmiennečne odložiť. Preto uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, výkon ktorého podmiennečne odložil na skúšobnú dobu vo výmere 18 mesiacov, za súčasného uloženia povinnosti, aby obžalovaný v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil zameškané výživné. Takto uložený trest je potom podľa názoru krajského súdu na ochranu spoločnosti, nápravu páchatel'a, ako aj z pohľadu generálnej

a individuálnej prevencie postačujúci, pričom mu zabráni v páchaní trestnej činnosti, dostatočne zabezpečí jeho prevýchovu a zároveň takýto trest postihuje len obžalovaného.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste sám vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.